

"וְעַתָּה חֲלֹקָנוּ בְּתוֹרַתְךָ"

ראש השגה הוא בכשה¹³. והענין הוא על פי מאמרם זיל¹⁴ בפסקו (ויקרא כ, י) ואבגדל אתכם מן העמים כי שנותרבו בני ישראל על לוחותם קדימה ומן נך, בדורות ודורות עישׂ. ובמו נן בכל שנה שמוחדרת הביבאה. מתרחש גם נן בחירות בני ישראל. ולכן מתחילה נסחর חיבת בני ישראל ואחר נן מתרחש בחירותם בני ישראל בימיים אלו ונבחר נושאם בני ישראל שם בורותם בבלכאות שיטים באלהם ובשנתה

הענין הראשון מפני שהיום תחלת הבריאה שבו ברא הקב"ה העולם ומלך עליון, וכן עושים המלכים שתוקען לפניהם בחיצורות ובקרונות להודיע ולחשמייע בכל מקום חילתו מלכוותו וכן אנו ממליכין עליינו את הבורא יחברך בימים זה, וכן אמר דוד בחיצורות וקול שופר הריעו לפני המלך כי:

הענין השני כי ביום ר'עה הוא ראשון לו'ר ימי ישובות ותוקען בו בשופר להזכיר על ואשיגנו כמי שמהזיר ואומר כל הרוצה לשוב ישוב ואם לאו אל' יקרא תגר על עצמו וכן עושין המלכים מזריהם את העולם תהלה בגבורותם וכל העורר על האורה אין שמעין לו טענה:

הענין השלישי להזכירנו מעמד הר סיני שנאמר בו וקהל שופר חזק מאד ונתקבל על עצמנו

⇒ संक्षेप-सामग्री

ונכאר לפי עניות דעתך הכהית תקנית שופר, וכמה גודל כח ישראלי בזה עד
שע"ז намר: "אשורי העם ידר'ו חרונה" מהילים פט פט ודרשו ח'ול" שירודים לזרע
את כוראים בחרונה" מדורש תהילים מוסור פא) וחוכן הרכבר כי הכהוב אומר "יעמך כלם
צדיקם" וישעה ס' כא), הרוי הרצון האמייח של כל אחד מישראל לקדושה ולהיות
קרוב אל הש"ית וכדרחו: "רצוננו לעשות: צווק וכו" נברוכת יי', אלא שהמעשים
נעשים كبير ברזל" עונחיכם היו מכדיים וגוו" וישעה ט' ט. והנה ר'ה "זה היום
החייב מושיק". מתעורר הכח הקדוש כמו שהוא בעצם, כי זה חק שום ההתחלה
נשארת בו סגולת הקיום, ובכדרבי היירושלמי בספ"ג דר'ה (ולכה ח): "לא במתהרה אדים
ונפל ביום גנוסיא שלו", והיוינו שכמו מוחזק עליו בח הקיום וההוויה כמו שהוא
בימי הולומו שיציא אל הממציאות. ובסגולת הכריאה נשארה בישראלי, ע"כ מוחזק ביום
זה כח קדושות נשות יישראלי כמו שהוא בטבע טוהרתו. וזה שאנו אומרים
בזכרון: "זה היום תחילת מעשיך זכרון ליום ראשון", כי ע"י שהוא החלין
המעשה מהונך כך נזכרת בו זכות הקדושה כפי מה שהיתה כלללה בנסיבות יישראלי

ונכון בוה דברי חז"ל: "אמר רבי אחיה למה מוקען בשופר של איל, אמר הקב"ה: תקעו לפני בשופר של איל כדי שאזכור. לכם עקרות יצחק בן אברהם, ומעלת אני עליכם עקדתם עצמכם לפני" (ויש להעיר מה שיכת וזאך וכות העקדיה לתקיעת שופר, ולא' כותה אחרת, אלא מפני שענין קיועה שופר הוא שתחמודו לנו וכותם הקדושה שיש בנו בכח עלי"פ שאינה בשלמות בפועל. והנה בכל המצוות قولן עירק שלמותון הוא רק בפועל, אבל עירק המצויה של מסירות נפש מידוד על בכח, שהרי האוד ציריך להרחק עצמו שלא לבא לידי נסyon, אלא שיקבל עליו בכחekiים כי"ז שתודמן לו, וכן המצואה העקרית שהרשiosa בנו הכה ^ה. למסירות ונפש, היא העקידה, היהת ג"כ בכח מ"מ עניינה גדול מאד, ע"כ נתקע בשופר של איל להזכיר עקרות יצחק, ועלה וזכרן של הקדושה שנלו שכחה ג"כ, ועלה לנו Cainilo השלמנו בפועל את כל מערכי לבכנו לשובה בשעה הקדושה הזאת של קביעות שופר.

ובכמorio והו יומם בחוכם: "תיקנו בחודש שופר בכסה ליום חנוכה, כי חק לישראל הוא משפט לאלהי יעקב, עדות ביחסותו שמנו בזאתו על ארץ מצרים שפט לא ידעתו אשמע" תחילה פ"ד. וויתרשו כתבי קודש הלויל ע"פ האמור, שהקב"ה צווה לתקוע בשופר, והוא מקבל קול השופר אע"פ שאין זה היגייל לפ' ערך שלון בפערן, אבל הוא לפ' ערך הסגולה שמלוכה וממון בו. וכן שביטום זה שם הש"ה חק ברחמייו שגמ' כה הקדרה שמקורה בנו יפעול לזכותינו נקרא יום הכסה, ע"ש הביסוי, ושם' פועל ע"פ שהוא בהעלם וכיטוי.

הנְזָקִין

יום תרועה יהיה לכם (כמודר כב'א). כי עיר
השופר הוא זום וכיתר יום מתן תורה
רכתייב וכרים ה יום אשר עמודת לפני ה'
אלקיך בחורב. פרשנו במקומך אחריו כי בני
ישראל וכו' להוציא מכח האפוגע זה החיים
של קבלת התורה. וזה היום אינו יכול
להתגלות תמיד ובראש השנה שמתחדש
הבריה מכל שכן שמתחרש כוחן של בני
ישראל. ויום מתן תורה מאחר שאמרו
חול' טנאי התנה הקב"ה במשמעות
אם יקבלו בני ישואל התורה כי. אם כן באה
היום מתחדש יום מתן תורה ועל ידי קל
שופר יוכל לחדוכך ביום הזה. ועל ידי
שבני ישראל יועין ומכירין זה כי כל
העולם נברא רק בשביל התורה ומבקשים"
בתבוננו בספר החיים שהוא לחדוכך בתורה
שנקראת עץ החיים". ובכך זה נזכר יום
מתן תורה בשם חיים ומתחדש בחירות הקב"ה
בבני ישראל. כמו שכחובע^ז שיעלה
וברגנים לפניו ובמה בשופר בג'ל:

והנה כבר בארנו שענן ר'יה כלול מב' ענינים.
שהוא יומן הדין, וזמנים המכתרת הממלוכה, ממשאוח'יל
אמור לפניו מלכיה כדי שתתמכחני עליכם. כי כל דירה
היא החדרושת ביראה עצמה. ולכן, אכן יש ברורה בריתת
הכתרת הממלוכה, אבל כל זה גם כריתה ברית מחדשת
בן הקברן ירושאל. וכבר בראת הארץ ביב' שלוקים,
הן מה-ישראל מלכיהם עלי'יהם את הקב"ה, שודו
ענן המכתרת הממלוכה, כדי שתמלכובו עליכם. וכמו'ב'
בכל בכתרותה גם מה שזוקבה מיקם את ישראל
להזיה לד' לעם. ואכן מך' בלא רב ולמען המכתרת
המלך צרך שי'יה' טה המכתרון. וזה פ' אמר נבכים
היום כולכם לפני הד', אולם נצחים מרים לנוין הדין
שב'. נצחים ל'ין, והמשן ה'כ' לעברך בברית ה' א'
ובאלתו אשר ה' א' כוראת ענן. הימים למן הקם ועד
היום לו' לעם והוא קרי לך לא', והוא עין התהדרות
בריתת ב' החלק. וזה מ' מוזמן בר'יה אל'יד' אמי'
לדר'ךך והוא לך לא', אנו בחרום את הקב'יה למך' והוא
הבר'ה בר'ה לך לא'

ומכך שמדובר זה הוא החדרשות הכריאת יש בז' עוד פרט עזקייל, שחיית שבל הכהן מדבר באשכנז טראאל וכמדחיז (בריה) לא לנורא העזלם אלא בשכיב ישראל שנקרואו אושם ובשביל התרה שנקראו ואשתין, ואמ לא בירתי יומם ולילה. ווקות שמים זראי לא שמי, והוא ביטחוחות הכריאת מהחרשות בכל שנה כריהת הכרית שבין קביה וישראל להליחות עם הנכון עי' החה'ך: וכן מוזמן בפסוק אם נצבים הרים כלכם לפני ה"א ונור לעבך הכרית ה"א. דאיתא בספקם הרים רם לירמא דידיינן בו אמר גזבכם לכלכם לפני ה"א לדין. הרים וזה דוא יט לעבך בברית, יט נויתה ברית מוחץ, שוה קיים הכריאת, וזה עזבומו של הא להנחייה מלובגון יט'

لِكُلِّ مَنْ يُهْمِلُ

שופר בקבוקל שופר בעת מלוחמה לעורר רוח השנאה והנקמה בעם וכש"כ יירמיה ד, יט) "קול
שופר שמגעה נפשי חרועת מלוחמה".

והנה כאשר מחקלא ע"י קול השופר עזום תבע הנפש להטיב הנחלים, וכך
האדם יוכל על עצמו במקל כל המדרות הטובות והמעשים טובים, ושיהיה מושך על
ריבוי השפע רכ' עבדה וזרק נסונה, א"כ אין לו بما לקטרג, כי על העבר באמת
מושיעלה התשובה השלמה, אלא שעיל ידי החומריות שגדורה על הנפש מצד הענוות
אפשר ח"ו שתהיה הטובה לא טובה, אבל על ידי תיקעת השופר מחראה אוור הנפש
הפניית שארדרכא ע"י רוב טוכה יוסיך שלמות.

הנה בשעת קבלת התורה, שהחומר הקב"ה על כל אומה ולשון ולא קובלנו, עיי' ב, ג' גלי וירוע לפניו שמיאו נום בחורה הוא מצד עצם נפשותיהם שון הפכו מוצבם השלים ביה, וכמ' שחתעור עזם נקדוט נמושום כן ייגר הריחוק וההפרך, אבל אצל ישראל רק מצד הריחוק המקרי יתכן ליהו זהות איזה ריחוק ומסך מבדיל ביןינו לבין אליהם, אבל בעצם הנפש קרובה לאור ד' ומוחנתה על זו כבורו ב"ה, ע"כ נגלה עלייהם בקהל שופר חזק מאד, ונוחגלחה נקדוט נפשם קובל תורה כולם באחבה גמורה. וזהנה קבלת עול מלכותו י"ה היא שיהירה צצונו משועבד לרצון קונו ב"ה, ולא יעלה על דעתו רצון הפק מרצון, כמו שעבד המלך המאותן לא יהשבר מהשבות נוד עזץ מלכו ואדוננו, וכשייה הדרם בזה המצב יוכל לקובל כל טבותם וכרכות שבשולם וויעילו לו להטיבו באחריתו. אמנם אם א"א שיהירה זה והנガלה מצד חזון הגונו, רק על ידי השופר הצללים נסם ואור האמת מתגלת, א"כ במה יקובל עלין על מלכו, ובמה יבא זכרונו לפניו לטוכה, רק על ידי השופר. 2

سیاه کلک

וכות אבות בנייה, על המשך הינוכי יוסורי של האבות, "למען אשר יוציא את בניו את ביתו" — חגיון, היסוד של כותם, גוא קדושה אונשית של אבותינו הקדושים, וכל מה שמחול בצדדים, יכול להיות מצב שיש לו הפסקה. לעומת זאת, ברית היא ברית/, ברית ברית רעים/, הוא כרת לעומת זכות, והוא ליקס יסורי עצם. אברותם מבינן לא כרת ברית רעים/, הוא כרת ברית עם אביהם. אבל ה' היה אורתם, ובORTH' ה' הוא בירת שמיים הנצח, ברית שמחיליה מבוראו עולם. ונשכתה הברית בעמדר דר סני "דרני" לאחר ברית זותאת ישראלי/, ברית ה' קיימת בפנימיות, בנשכתה הבריאת, "כפי לא אדם הוא הוא הנחמן", ואנו יעד הנה נשך אורו מזבב, הברית עם ה' קיימת, וויב השמיטו ברגמן.

הידיעה שמלכוטך מלכות כל גולמים וממשלך בכל דור וזורה", הידיעה
חו טבונה בתוכנו, בניגוד גמור ל"גויים שכח אליהם".
מעמיד הר סייני, חי, וחוקע בחוכנו השופר המהדי, ש"מלךות
מלוכה כל עליימין", והוא ערך חיינו, ובגלגולו, אשירינו מה טוב החלון. וזה עיר
חינו, "למפעך אליהם חמי", שאם לא כן, לשם מה הכל ? ומהחר כה, "זיכרנו
לחמיין". כל הקלהות, כל מבני חיינו, הפוטיטים והזבוראים, הם נחים עין אחד
של המלכה מלך מלכי המלכים על עולם ומלאו.
מהו ידיעת אמתות זו, מכיריים אוו השוואלים אינו פה, ואונחנו מתחייבים
ביבורי החובן של פוטי פרוטיס של בון אם למקטום. ועוד, שבתוכנו אנו
מקורנים מהארה אור פני מלך החץ בחזיות, ככל שנזכיר יותר באשרינו והוא, של
מה טוב החלון ויושטנו, ירושת החתורה, מהודךvr נזכיר את שלמות נפשנו
ושפטנו.

חוירויות העו' של מעמד הר סיינ', בהמשך קבלת השमועה מפי רבוותינו, חרגה לעיניינו גלי' העו' של הופעת זו עלינו בימינו, בכנז הארץ ובצדוי קבע' בלילה המכדשים שם' ה' לעין כל אפס' ארץ'.
 מיום ליום, ומילול' לילול', הולכת ומתגברת שלמותנו. שלמות ארצנו, ושלמות נשמוננו כלילויות והרטטת כל אחד ואחד מושרא', ושלמות של
 קיומ' התורה כולה. "הנץ' ונירושלים", וגצה' זה והולך ומתרבה ומתבהר לעיניינו, והוא שופע סיני' ושופר' של משיח, ויתגלה בכירור החמש'. מאן
 3. ג' הננה, נזכר את עצמינו ירושה' וווכור' טוב מאד את אהורת הנביאינו:
 "אנש' אמר רוח עז' עז' מהשון לרברבר'"

ՀԱՅԱՍՏԱՆԻ ՀԱՆՐԱՊԵՏՈՒԹՅՈՒՆ

אotto קול אלהים שמענו בהר סיני הולך ונמשך מאו ועד הנה: "kol gedol v'la yisqef"⁵³. אונחנו עם יודען תרעה. "אשר העם יודיע תרעה"⁵⁴, לא רק שומע תרעה, אלא יודען תרעה. אונחו "עם דודי אליהי"⁵⁵, מאו והינו לעם ל"ד אלהינו. "עם זו יצירתי לך תחתית טורוניה"⁵⁶. בעצם יצירתנו אנחנו "עם דודי אליהי", ומגוון מזועים והודענו לכל, שיש מלך עולם ספרוף⁵⁷. אבל מולא העולם, ויזעה והוא אהתו ידיעה שהורה לתוכנו במעמד הר סיני, על ידי קול

נִתְבָּחַר בְּבֵין כָּל־עֲמָקָם

והנה רבה אמר: אמר הקב"ה, אמרו לפנֵי בר"ה מלכיות וכורנות שופרות, מלכיות כדי שהחמליכו עליכם, זכרונות נדי שביא לפנֵי זכרונכם לטובה, ובמה בשופר ור' יה' ול', ב', וזהן, וצריך לאמר למה ודקא תלוי בשופר קבלת המלכיות והעלאת הכהון לטובה. ונברא עין ערוכב השפון בתקנית שופר, כמו שאמרו חז"ל (יר' מו.) "למה מזוקעין ומוציאין נשׂהין, וחוזקעין ומוציאין בשותן עומרוני", כדי לערכוב השטף". וכן אמר קחצ' עניין קטרוג השפטן וערוכבו, שתגונה השפטן הוא יוצר הרע, אשר חחה זו' כל צבא המדאות הרוחות והיל מטיהו האודס מזרך הישרה. ותגונה כאשר הקב"ה רוזחה להביא טובה לעולם או' היה האוד נחגבור בכווותיו וככלו לחיות את זואדים מזרך טובה עד שכפי טבעו תחיה זאת הוטבה לוע לו, כי ישחית על ידי גאוותו וכמו שכוכב וישמן ויבעתו ודרים בל', טה. אמצע כחיב בישראל "כי אםם המעט מכל העמים" שיש ז', ודרשו חז"ל חולין ט, א" ש�פל' בשעה שאני משפייע לם גדולה אתם ממעטין עצכם לפידי', א"כ מראש צורים חוצב טبع עם קדרון להרבות בעבודה ותיקון העמישים על ידי רוב טوبة. אמונם כל זה הוא מעד עצם הנפשות שון טהורות וספר גורם, אבל העסקים הנוגדים משביתים טוהר הנשמה, ויכול להתקלקל מרך טובה, ולפעמים חיו יגרר הקטרוד עדר שפפלו ההשפעה המזוכעת ג' כהפרק לועץ, ועפ"ז אשר שימשח חיו מות ווין קשת. מה עשה הקב"ה, ציינו להקען בשופר, ותבע השופר הוא לעודר את הנפש מחרדמתה ומחגבור בכחיה, שאו אם היא טובה החזרו לכטוף את הטוב ולהרבק בעבודה באחאב' ד' ויראותו, ולטפש רעה חוטף רעה, כי יתרד לקראת נקימה וכל מדרה רעה שנבקקי נפשו, עכ' היו מתחמשם האומות ג' כ'

וְנִזְמָן-לְעֵלָה וְגַדְעָה

וונה כל הנמצאים וולח מלך הקורוש ב"ה לבבו أيام יוזעדים הכל, וכוכלים לדון משפט כל דבר כפי הנוראה מדריכיו, אבל עומק הנפש גלי' רק לש"ח שהוא אלה כל הנושא, על כן רוזה על נקורות הנפש, והיא קורושה ונע בירה להדרין את כל כוחות הגוף לדורשה, ועל ידי השופר מגלה זה לעין כל, כי הנפש כמו שהיא בעצם טוהרתה מחרומת על ידי קול השופר והוגרת עז. ואעפ' שהמעשיים בכל השנה יש לשבץ בהם הסרונו, אימים כ"א מדר מקרים זרים, שאור שבעיס וישיערו מלכיות, עכ' תעריך תפילהנו להסր ממנה כל פט רע וכל שטן ונשוב לשמר וחוק רצונו ב"ה בכלLB. א"כ אעפ' שככל עיסקנו בתפילהנו ביום הנורא רק על כבוד האל ב"ה, אל ייחסו אדם שח"ז ללבינו וחוק מוה ועיניו אל בענין, אך כי על ידי השופר מגלה אמיתת הנקורה, וזה גורם שהכל יכירו שא"א לשם כח בעולם לשופוט את שם ר' רק ד', שופטנו ומפניו ב"ה יצא משפטנו ממש"כ "עיניך תחיה מהשופט" ותמלים י"ג.

א' בזאת מושגנו גוררנו מ' לבלבולות בחמימות, ו' טבילהם דג. (2).

תְּבִיבָה וְעַמְקָם

שנות מותן תורה קולות אליהם נשיכים אלינו מעמיד ה' סיני וממתן תורה⁴³. "קול השפר הולך וחוק מאין"⁴⁴. קול שופר שנשמעו אז, הולך ונמשך עד עתה וכל הדורות. "קול גדול ולא טינט"⁴⁵. את הקול המקורי והיסורי הזה אנו מוחדרים לחוכנו, ומגלים אותו במעשים ואמריות. מתן שמיית הקול הזה יש ערך לכל מעשינו ודיבורינו. "בריות בראשית חזרו ממן, בכהгалון מלכנו על הר סיני, ללמוד לעמך תורה ומצוות, ותשminiות תות הוד קול"⁴⁶ – וכן עתה בראשית השנה או מהচוכבים לשם קולות השופר ולהחדר אוטם לתוכנו.

זראים את הקולות⁴⁵.
 במעבר הר סיני התעלינו והתרוממו לדרגה העליונה של "זכל העם ואמים את הקולות"⁴⁶.
 "זראים את הנשען ושמיעים את הנורא"⁴⁷. מתקן ההתרומות העליונה והתקשרות אל
 נ⁴⁸ האלוהים, היטרוי המהיצת שבין החושים וכו' לזראות קולות⁴⁹. גם שמעיה וגם ראייה הן כוחות
 חיים של האדים. "ייזכר ד' אלהים תחת האדים עפר מן האדמה ויפח באפני נשמת חיים"⁵⁰, נשמת
 החיים האלוהית הזאת מכילה את כל הכוחות. שמעיה וראייה הן גילויים חקליים של נשמת
 הבתים ובאות לו יוציאו של החשלות לוייאן ושליאן. מתרומות האדים משל החלקים הפסיטים

፳፻፲፭ - ከፃና መተዳደሪያ